

[Grünbaum.]

det, som jeg erkender de fleste har råd til i dag, at tegne en eller anden form for livsforsikring eller børneopsparing osv. Derfor er det ikke nogen god ordning, man har.

Jeg er ikke gået så vidt, at jeg har sagt allerede her ved førstebehandlingen, at vi vil stemme imod forslaget ved tredjebehandlingen, men jeg har sagt, at vi vil lægge vægt på, at man i udvalget forsøger på, om man kan finde en bedre ordning. Jeg tror ikke på, at man uden videre nu kan afskaffe dette fradrag. Men man kunne måske finde noget, der var mere fornuftigt end det, vi har, og det er altså det, jeg vil opfordre til. Jeg tror ligesom finansministeren, at mange mennesker kan se det rigtige i at have en livsforsikringsopsparing til sikring af familie osv., men det ville de vel også kunne, selv om der ikke var en skattebegunstigelse, eller selv om denne skattebegunstigelse var sådan indrettet, at den var lige meget begunstigende for rig som for fattig.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg vil gerne takke hr. Grünbaum for hans sidste udtalelse, hvori han bl. a. sagde, at han ville håbe på, man kunne nå frem til en fornuftigere ordning. Når man frem til en fornuftigere ordning, så skal jeg da ikke have noget imod at være med i den. Men jeg vil bare forbeholde mig ret til selv at bedømme, hvorvidt det er fornuftigt; det er ikke nok, at den ene part synes, det er fornuftigere.

Sigsgaard: Finansministeren gjorde en lille bemærkning i sit svar før om, at han mente, både hr. Ømann og jeg tidligere havde stemt for 2.500 kr.s fradraget, og jeg har bestræbt mig på at finde dokumenterne frem fra dengang, efter at finansministeren sagde det. Det ligger altså ikke helt sådan. Den daværende finansminister, hr. Grünbaum, havde åbenbart allerede dengang en fornemmelse af, at den var lidt gal med alle disse fradrag, og fremsatte derfor i maj 1967 et forslag om, at de 2.500 kr. ændredes til 1.500 kr.; et sådant forslag havde jeg selvfølgelig ingen grund til at gå imod, hvad jeg da heller ikke gjorde.

Finansministeren spurgte: ja men er det nu en opsparingsordning, der bruges af de rige? Og derefter fortalte han om, hvordan det

gav ganske almindelige mennesker mulighed for at få et skattnedslag og for at foretage en begunstiget opsparing. Her tror jeg nok finansministeren taler imod bedre vidende og også taler imod, hvad han egentlig godt selv ved. Jeg tror ikke, der er nogen af ordførerne her i dag, der har sagt, at dette er en opsparingsordning for de rige. Det, jeg f. eks. har sagt, var, at det er en ordning, der overvejende gavner de bedrebemidlede, og en ordning, som derfor betales i ganske høj grad af de mindrebemidlede, men i det hele taget af alle dem, der af den ene eller den anden grund ikke vil eller ikke kan bruge ordningen, og det tror jeg ikke finansministeren kan bestride. Der er ikke talt om rig eller fattig i denne forbindelse, men jeg tror, finansministeren vil være enig med mig i, at hvis vi gør hele billedet op, så bliver ordningen til gunst for de noget bedre stillede, dem, der er sådan stillede, at de er i stand til uden afsavn at udnytte ordningen, og den bliver til ugunst for dem med de lavere indkomster. Det tror jeg ikke kan bestrides.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til samme udvalg som den foregående sag på dagsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlem af folketinget Merete Bjørn Hanssen har meddelt mig, at hun ønsker til indenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Hvad kan ministeren oplyse om de sikkerhedsforanstaltninger, der træffes mod det stigende antal tyverier af narkotika fra lægetasker og apoteker?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 2. april, kl. 13 med følgende dagsorden: